

Arrest

nr. 194 465 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gelet op het arrest nr. X van 18 oktober 2017 waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 juli 2012 en heeft de volgende dag asiel aangevraagd.

Op 20 december 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus, doch kende hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Op 27 december 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

(...)A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoen origine, verklaart te zijn geboren in het dorp Sapar gelegen in het district Surobi van de provincie Kaboel. Reeds op jonge leeftijd ging u, onder leiding van Haji Mussafer, op zoek naar edelstenen in de mijnen in uw regio. U huwde met G.(...) Z.(...). Samen kreeg u drie kinderen: H.(...), G.(...) en N.(...).

Volgens uw verklaringen kende u problemen met de taliban, geleid door Maulawi Najmuddin, die u en uw dorpsgenoten lastig vielen om zich bij de taliban aan te sluiten. Op een dag stelden ze uw vader voor de keuze. U of uw vader moest zich aansluiten bij de taliban. De taliban kwamen jullie een tweede keer opzoeken bij jullie thuis. Ditmaal was er een hoogoplopende discussie tussen uw vader en maulawi Najmuddin. Najmuddin dreigde ermee dat een nieuwe weigering gevolgen zou hebben. Een maand later vervoegde uw vader de taliban om u te beschermen. Vijf à zes maanden later werd het lichaam van uw vader terug naar huis gebracht. U kreeg van Maulawi Najmuddin te horen dat uw vader gedood werd tijdens gevechten met de autoriteiten. Nog eens vijf à zes maanden later kwamen de taliban opnieuw bij u langs. Ze zeiden dat uw vader u had voorgedragen om zijn plaats in te nemen als hij gedood zou worden. U loog hen voor dat u akkoord ging maar vroeg nog wat tijd om enkele familieproblemen op te lossen. Toen de taliban daarna opnieuw bij uw huis opdaagden werd uw moeder, die niet op de hoogte was van de rekruteringspogingen van de taliban, een brief overhandigd. Nadat ze de brief had laten voorlezen contacteerde ze haar broer om u het land uit te sturen. Uw oom bracht u naar het districtscentrum en contacteerde een smokkelaar.

U ontvluchtte Afghanistan omstreeks 2008 en kwam aan in België op 19 juli 2012 waar u de volgende dag op 20 juli 2012 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u drie taskara's en een enveloppe voor.

Op 20 december 2012 kende de Commissaris-generaal u de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Op 9 augustus 2016 ontving de Commissaris-generaal een vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege de directeur-generaal van de dienst Vreemdelingenzaken waarin werd meegedeeld dat u op 10 februari 2016 op de luchthaven van Schiphol werd gecontroleerd. U bleek een vlucht te hebben genomen vanuit Kaboel naar Istanboel om vervolgens verder te reizen naar Amsterdam. Volgens uw verklaringen voor de Nederlandse luchtvaartpolitie was u op 10 december 2015 in het bezit van een op 23 juni 2014 afgeleverd Afghaans paspoort naar Kaboel getrokken.

Met het oog op een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatuut werd u op 28 november 2016 opnieuw gehoord door het CGVS. U stelt tijdens het gehoor dat u naar Kaboel reisde om er uw zieke moeder te bezoeken. U verklaart zich niet terug in Afghanistan te kunnen vestigen omdat uw problemen met de taliban, die u in 2012 voor het CGVS hebt uiteen gezet, nog steeds actueel zijn. Voorts vreest u door Daesh te worden vervolgd.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort, afgeleverd op 23.06.2014 door de Afghaanse ambassade in België; uw vliegtickets; uw attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie; en een deelcertificaat NT2 Alfa Breakthrough 9 dd. 02.02.2015.

B. Motivering

Uit informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u eind 2015-begin 2016 twee maanden bent teruggekeerd naar Afghanistan. U reisde op 10 december 2015 naar Afghanistan om vervolgens op 10 februari 2016 terug te keren.

Naar aanleiding van deze elementen werd u opgeroepen voor gehoor met het oog op een heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus. Dit gehoor vond plaats op 28 november 2016.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan u de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg in uw hoofde kan worden opgeheven op grond van artikel 55/5 Vreemdelingenwet.

Artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel blijft.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen twee maanden in Kaboel verbleef.

In verband met uw terugkeer naar Kaboel wordt verder nog opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het motief voor uw terugkeer niet overtuigen. U legt met betrekking tot de hospitalisatie van uw moeder vooreerst uitermate vage verklaringen af. U blijkt er immers geen idee van te hebben in welk ziekenhuis uw moeder was opgenomen. Hiernaar gevraagd stelt u de naam van het ziekenhuis niet te kennen. U zou niet naar de naam gekeken hebben en niet in staat zijn te lezen (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). U blijkt tijdens het gehoor evenmin te weten in welke wijk van Kaboel het ziekenhuis lag (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). Geconfronteerd met de bevreedende vaststelling dat u niet blijkt te weten waar uw moeder in het ziekenhuis verbleef, beweert u nooit eerder in Kaboel te hebben verbleven en de plaatsen er niet te kennen (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). Redelijkerwijze kan echter worden verwacht dat u de naam van het ziekenhuis waarin uw moeder zou hebben verbleven kent en dat u het in de Afghaanse hoofdstad weet te lokaliseren, ook al bent ongeletterd en heeft u moeite om zicht te oriënteren (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). Dit geldt des te meer daar u voor het CGVS aangeeft dat u gedurende uw verblijf in Afghanistan in het ziekenhuis verbleef (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de motieven voor uw terugkeer naar Afghanistan.

Naast uw verklaringen over het doel van uw terugkeer zijn ook uw beweringen over uw verblijfplaatsen in Afghanistan bij uw terugkeer ongeloofwaardig. Aan de Nederlandse grenspolitie verklaarde u hierover dat u naar Kaboel op familiebezoek was geweest omdat uw moeder ziek was en dat uw opa in Kaboel enkele maanden geleden was overleden en dat u zijn graf had bezocht. In het kader van uw gehoor voor het CGVS spreekt u deze verklaring echter tegen. Zo verklaart u dat uw grootvader in uw eigen regio, Aspai Baba, begraven ligt en dat u zijn graf niet hebt bezocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 5). Gevraagd of u in Kaboel nog iets anders hebt gedaan dan uw zieke moeder bezoeken, antwoordt u dat dit niet het geval is (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 4). Geconfronteerd met de verklaringen die u bij de Nederlandse Grenspolitie had afgelegd, hield u vol dat u daar hetzelfde had verklaard als bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 5-6).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot het doel van uw terugkeer en met betrekking tot uw verblijfplaatsen tijdens uw verblijf in uw land van herkomst.

Verder moet worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor voor het CGVS dd. 28.11.2016 ook vage, ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het netwerk waarover u in Kaboel zou kunnen beschikken. Toen u de eerste keer werd gevraagd of u in Kaboel familie hebt wonen, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 4). Nadat u hierop werd gevraagd of u daar zeker van bent, gaf u echter het vreemde en ontwijkende antwoord dat u er geen familie hebt wonen in de zin dat u er op kan vertrouwen of er op terug kan vallen (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 5). Gevraagd in welke zin u dan wel familie hebt wonen in Kaboel, stelde u opnieuw vaagweg dat u niet echt familie hebt die u kan helpen of waar u op kunt steunen en dat u onderweg kennissen hebt gemaakt die u beter behandelen dan uw eigen familie. Toen u hierop werd gevraagd duidelijk te antwoorden of u in Kaboel familie hebt wonen, antwoordde u opnieuw dat u geen familie hebt in Kaboel. Toen u op het einde van het interview nogmaals de vraag werd gesteld of u in Kaboel familie hebt wonen, antwoordde u echter opnieuw vaag en ontwijkend "niet echt" (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 6). Gevraagd wat u daar mee bedoelde, stelde u dat u er geen familie hebt, maar dat u wel vrienden hebt die bereid zijn u te helpen. Toen u hierop echter gevraagd werd of deze vrienden dan in Kaboel wonen, stelde u dat dit vrienden van hier zijn en dat, hoewel ze u dit niet expliciet hebben gezegd, het mogelijk is dat deze mensen familie of vrienden hebben in Kaboel.

Op basis van voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u geen zicht biedt op het ware doel van uw terugkeer, op uw verblijfplaatsen tijdens uw verblijf in uw land van herkomst en op het werkelijke netwerk waarover u actueel in de stad Kaboel zou beschikken.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gevraagd naar elementen die een hervestiging in Kaboel in de weg zouden staan verwijst u voor het CGVS naar de vrees die u naar aanleiding van uw eerste asiolverzoek aanhaalde te worden gedwongen

toe te treden tot de taliban (gehoorverslag CGVS, dd. 28/11/2016, p.6). In het kader van uw asielerzoek werd echter vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als een ernstige hinderpaal voor een hervestiging in de Afghaanse hoofdstad.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Kaboel stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

De veiligheidssituatie in Kaboel kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gegeven dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen voor twee maanden in Kaboel bent verbleven.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Hij steunt zich derhalve op de schending van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker bij beslissing van 20 december 2012 de vluchtelingenstatus weigerde en de subsidiaire beschermingsstatus toekende. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing. Middels de bestreden beslissing heft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van artikel 55/5 van de vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 55/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet op de algemene veiligheidssituatie in verzoekers beweerde district van herkomst, Surobi en het destijds ontbreken van een veilig en redelijk vestigingsalternatief. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, de omstandigheden op grond waarvan hem de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven op grond van artikel 55/5 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt uitvoerig gemotiveerd dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kaboel: “(...) Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers

from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. De vaststelling dat u over een redelijk vestigingsalternatief blijkt te beschikken wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen twee maanden in Kaboel verbleef.

In verband met uw terugkeer naar Kaboel wordt verder nog opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot het motief voor uw terugkeer niet overtuigen. U legt met betrekking tot de hospitalisatie van uw moeder vooreerst uitermate vage verklaringen af. U blijkt er immers geen idee van te hebben in welk ziekenhuis uw moeder was opgenomen. Hiernaar gevraagd stelt u de naam van het ziekenhuis niet te kennen. U zou niet naar de naam gekeken hebben en niet in staat zijn te lezen (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). U blijkt tijdens het gehoor evenmin te weten in welke wijk van Kaboel het ziekenhuis lag (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). Geconfronteerd met de bevreedende vaststelling dat u niet blijkt te weten waar uw moeder in het ziekenhuis verbleef, beweert u nooit eerder in Kaboel te hebben verbleven en de plaatsen er niet te kennen (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). Redelijkerwijze kan echter worden verwacht dat u de naam van het ziekenhuis waarin uw moeder zou hebben verbleven kent en dat u het in de Afghaanse hoofdstad weet te lokaliseren, ook al bent ongeletterd en heeft u moeite om zicht te oriënteren (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4). Dit geldt des te meer daar u voor het CGVS aangeeft dat u gedurende uw verblijf in Afghanistan in het ziekenhuis verbleef (CGVS, dd. 28/11/2016, p.4).

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de motieven voor uw terugkeer naar Afghanistan.

Naast uw verklaringen over het doel van uw terugkeer zijn ook uw beweringen over uw verblijfplaatsen in Afghanistan bij uw terugkeer ongeloofwaardig. Aan de Nederlandse grenspolitie verklaarde u hierover dat u naar Kaboel op familiebezoek was geweest omdat uw moeder ziek was en dat uw opa in Kaboel enkele maanden geleden was overleden en dat u zijn graf had bezocht. In het kader van uw gehoor voor het CGVS spreekt u deze verklaring echter tegen. Zo verklaart u dat uw grootvader in uw eigen regio, Aspai Baba, begraven ligt en dat u zijn graf niet hebt bezocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 5). Gevraagd of u in Kaboel nog iets anders hebt gedaan dan uw zieke moeder bezoeken, antwoordt u dat dit niet het geval is (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 4). Geconfronteerd met de verklaringen die u bij de Nederlandse Grenspolitie had afgelegd, hield u vol dat u daar hetzelfde had verklaard als bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 5-6).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot het doel van uw terugkeer en met betrekking tot uw verblijfplaatsen tijdens uw verblijf in uw land van herkomst.

Verder moet worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor voor het CGVS dd. 28.11.2016 ook vage, ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het netwerk waarover u in Kaboel zou kunnen beschikken. Toen u de eerste keer werd gevraagd of u in Kaboel familie hebt wonen, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 4). Nadat u hierop werd gevraagd of u daar zeker van bent, gaf u echter het vreemde en ontwijkende antwoord dat u er geen familie hebt wonen in de zin dat u er op kan vertrouwen of er op terug kan vallen (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 5). Gevraagd in welke zin u dan wel familie hebt wonen in Kaboel, stelde u opnieuw vaagweg dat u niet echt familie hebt die u kan helpen of waar u op kunt steunen en dat u onderweg kennissen hebt gemaakt die u beter behandelen dan uw eigen familie. Toen u hierop werd gevraagd duidelijk te antwoorden of u in Kaboel familie hebt wonen, antwoordde u opnieuw dat u geen familie hebt in Kaboel. Toen u op het einde van het interview nogmaals de vraag werd gesteld of u in Kaboel familie hebt wonen, antwoordde u echter opnieuw vaag en ontwijkend "niet echt" (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.11.2016, p. 6). Gevraagd wat u daar mee bedoelde, stelde u dat u er geen familie hebt, maar dat u wel vrienden hebt die bereid zijn u te helpen. Toen u hierop echter gevraagd werd of deze vrienden dan in Kaboel wonen, stelde u dat dit vrienden van hier zijn en dat, hoewel ze u dit niet expliciet hebben gezegd, het mogelijk is dat deze mensen familie of vrienden hebben in Kaboel.

Op basis van voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat u geen zicht biedt op het ware doel van uw terugkeer, op uw verblijfplaatsen tijdens uw verblijf in uw land van herkomst en op het werkelijke netwerk waarover u actueel in de stad Kaboel zou beschikken.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gevraagd naar elementen die een hervestiging in Kaboel in de weg zouden staan verwijst u voor het CGVS naar de vrees die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aanhaalde te worden gedwongen

toe te treden tot de taliban (gehoorverslag CGVS, dd. 28/11/2016, p.6). In het kader van uw asielerzoek werd echter vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als een ernstige hinderpaal voor een hervestiging in de Afghaanse hoofdstad.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Kaboel stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

De veiligheidssituatie in Kaboel kan gelet op bovenstaande vaststellingen als voldoende veilig worden beschouwd waardoor er in hoofde van burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gegeven dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder noemenswaardige problemen voor twee maanden in Kaboel bent verbleven.(...)"

Verzoeker betwist Kaboel als zijnde een veilig vestigingsalternatief en meent dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker houdt voor dat hij in Kaboel alleen zijn zieke moeder in het ziekenhuis heeft bezocht en enkel op deze plaats twee maanden is verbleven, waardoor Kaboel niet als vestigingsalternatief kan worden aangemerkt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt gedurende twee maanden enkel en alleen in het ziekenhuis van Kaboel te zijn verbleven. Verzoekers ongeletterdheid, het voorgehouden gebrek aan vrienden of familie in Kaboel en de bewering nooit diep de stad te zijn ingetrokken verschoont zijn onwetendheid omtrent de naam van het ziekenhuis en de wijk waarin het gelegen is geenszins. Gelet op verzoekers bewering gedurende twee maanden in het ziekenhuis bij zijn moeder te zijn verbleven, kan minstens worden verwacht dat hij de naam van dit ziekenhuis kent en bij benadering kan aangeven in welke wijk het gelegen is. Waar hij in het verzoekschrift louter hypothetisch stelt dat het mogelijk is dat de naam en het adres van het desbetreffende ziekenhuis door iemand anders werd genoteerd en hij hulp vroeg aan derden om het ziekenhuis te bereiken, aan de hand van de neergeschreven gegevens, men denke aan passanten of taxichauffeurs, wordt tegengesproken door zijn verklaringen ter terechtzitting waar verzoeker te kennen gaf met de auto aan de luchthaven te zijn opgehaald door onder meer zijn broer, die eveneens in het ziekenhuis bij hun zieke moeder verbleef. Ongeacht de wijze waarop verzoeker het ziekenhuis heeft bereikt, is de Raad van mening dat verzoeker gelet op zijn voorgehouden verblijf van twee maanden in het ziekenhuis niet onwetend kon zijn van de naam van dit ziekenhuis alsmede van de wijk waarin het gelegen is.

Waar verzoeker opnieuw benadrukt dat niet kan worden verwacht dat hij zich bepaalde zaken, die niet evident zijn voor een analfabeet, herinnert, moet worden opgemerkt dat verzoeker op generlei wijze aantoonde dat door zijn analfabetisme zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat is zich de naam en de locatie van het ziekenhuis waar zowel hij als zijn zieke moeder gedurende twee maanden verbleven zijn te herinneren. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren blijkt niet uit het administratief dossier dat hem werd gevraagd om het ziekenhuis op een kaart aan te duiden.

Niettegenstaande verzoeker beweert dat afdoende aangetoond kan worden dat zijn moeder effectief gehospitaliseerd was in de periode dat hij in Kaboel aanwezig was, brengt hij hiertoe geen enkel begin van bewijs bij. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij vanaf het ogenblik dat hij naar Kaboel is afgereisd enkel en alleen in het ziekenhuis verbleven is.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker aan de Nederlandse grenspolitie verklaarde dat hij in Kaboel op familiebezoek was geweest omdat zijn moeder ziek was, daar bij familie was verbleven en dat zijn opa in Kaboel enkele maanden geleden was overleden en dat hij diens graf had bezocht (stuk 21b). Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met de verklaringen die hij bij de Nederlandse grenspolitie had afgelegd, hield hij enkel vol dat hij daar hetzelfde had verklaard als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder enige verklaring te bieden voor de vastgestelde verschillen (stuk 5, gehoorverslag van 28 november 2016, p. 5-6).

Gelet op voormelde vaststellingen kan wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker en zijn gezin bij familie in Kaboel is verbleven. Te meer verzoeker in het verzoekschrift te kennen geeft dat zijn gezin hem komen bezoeken is in Kaboel en ter terechtzitting verder uiteenzet dat zijn echtgenote ook gedurende twee maanden in het ziekenhuis is verbleven, acht de Raad het geenszins geloofwaardig dat

zowel verzoeker, zijn echtgenote als zijn broer gedurende twee volle maanden dag en nacht in het ziekenhuis in Kaboel zijn verbleven.

Waar verzoeker louter zijn verblijf in het ziekenhuis opwerpt teneinde afbreuk te doen aan Kaboel als redelijk vestigingsalternatief, kan hij gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen desbetreffend, dan ook niet overtuigen. Ook door louter te betogen dat hij geen link heeft met de stad Kaboel, de stad niet kent, er nooit eerder is geweest en aldaar geen familie heeft, verschoont noch weerlegt hij voormelde vaststellingen. De argumentatie dat hij geen enkele andere reden had om een andere plek in Afghanistan of zijn voormalig dorp te bezoeken omdat hij geen andere familie heeft in Afghanistan, omdat zijn gezin naar Kaboel is gekomen en omdat hij nog steeds vreest voor zijn leven indien hij zou terugkeren naar Sapar kan evenmin afbreuk doen aan de gedane vaststellingen

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker erin geslaagd is probleemloos twee maanden in Kaboel te verblijven en er bijgevolg over een netwerk beschikt. Verzoeker brengt ook geen concrete elementen bij die erop wijzen dat hij zich niet zou kunnen vestigen in Kaboel en hier zijn leven verder uitbouwen. Hoe dan ook, aanvaardt het UNHCR dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die erin geslaagd is probleemloos twee maanden in Kaboel te verblijven, die in het verleden reeds actief was als arbeider en verkoper in een drukkerij gedurende 2 à 3 jaren (stuk 22, vragenlijst, punt 10b), die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

De Raad meent dan ook dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kaboel vestigt.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 1 september 2017 de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 6 juni 2017 bij. Uit deze recente informatie blijkt niet dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel in die zin gewijzigd is dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Met louter te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Kaboel brengt verzoeker zelf geen informatie bij die afbreuk vermog te doen aan bovenstaande veiligheidsanalyse.

Verzoeker geeft verder aan nog steeds te vrezen voor zijn leven indien hij zou terugkeren naar Sapar in het district Surobi omwille van de taliban, maar gaat eraan voorbij dat in het kader van zijn asielaanvraag in 2012 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban in Sapar en hem hierom de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze beslissing definitief geworden is. Verzoeker baseert zich nog steeds op dezelfde motieven en brengt geen elementen aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van dezelfde motieven de taliban in Kaboel zal moeten vrezen. Hoe dan ook, is het betoog over zijn problemen in Sapar en de algemene informatie over de actuele algemene veiligheidssituatie in het dorp Sapar in het district Surobi en het argument dat de bestreden beslissing hier niets over vermeldt, irrelevant gezien terecht werd geoordeeld dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kaboel beschikt.

Zoals reeds gesteld werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 55/5 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus opgeheven kan worden indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de vreemdeling werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is.

Aangezien ten tijde van het nemen van de beslissing waarbij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en het ontbreken van een veilig vestigingsalternatief, kan met rede worden vastgesteld dat de omstandigheden inmiddels gewijzigd zijn in die zin dat er thans een veilig en redelijk vestigingsalternatief voorhanden is, met name Kaboel. Uit wat voorafgaat blijkt evenzeer dat de verandering van omstandigheden, met name de mogelijkheid van een veilig en redelijk

vestigingsalternatief in Kaboel, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. J. BIEBAUT,
mevr. C. DIGNEF,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS